

Estimats, que Jesús em guardi les meves filles i els meus fills!

Estic commogut pel fet de datar aquesta carta l'1 de març, primer dia de seu vacant a l'Església després de la renúncia de Benet XVI al Suprem Pontificat. Des que va anunciar aquesta decisió, el passat 11 de febrer, he recordat sovint les paraules del profeta: *les meves intencions no són les vostres, i els vostres camins no són els meus. (...) Estan tan lluny els meus camins dels vostres, les vostres intencions de les meves, com el cel és lluny de la terra*¹.

Ho estem experimentant un cop més en els moments actuals, com per deixar clar -si calgués- que el Paràclit és qui guia l'Església. Nostre Senyor necessita -ho ha volgut així- instruments humans que el facin visible davant la comunitat dels creients, però és sempre Ell, Jesús, el Pastor suprem, qui té cura dels pastors i dels fidels: els enforteix en la fe, els defensa dels perills, els il·lustra amb les seves llums, els subministra l'aliment oportú perquè no defalleixin en el curs del pelegrinatge vers la pàtria del Cel.

Per això, també immediatament han vingut al meu cor aquelles paraules de Jesús, dirigides als Apòstols i als deixebles de tots els temps, quan s'acostava el moment d'absentar-se visiblement de la terra: *no us deixaré pas orfes (...). Jo pregaré el Pare, que us donarà un altre Defensor perquè es quedi amb vosaltres per sempre*². El Senyor no ens vol orfes. En pujar el Mestre a la dreta del Pare, va confiar a Pere el timó de la seva barca, i aquesta concatenació no es perd, perquè després d'un pontificat en ve un altre, segons la promesa de Crist a Simó: *Jo et dic que tu ets Pere, i sobre aquesta pedra edificaré la meva Església, i les forces del reialme de la mort no la podran dominar*³. La paraula de Crist no pot fallar. Però -amb tots els catòlics- hem de pregar, pregar i pregar, com vaig suggerir als vostres germans tot just després d'haver conegut aquesta notícia. Déu compta amb la nostra pregària pel conclave que es reunirà d'aquí a pocs dies i pel nou Romà Pontífex que el Senyor, en la seva providència, hagi preparat.

Us transcriu allò que deia el nostre Pare en moments de seu vacant, el 1958: ***volia parlar un cop més de la pròxima elecció del Sant Pare. Coneixeu, fills meus, l'amor que tenim al papa. Després de Jesús i de Maria, estimem amb totes les forces de la nostra ànima el papa, qualsevol que sigui. Per això, el Pontífex Romà que vindrà, ja l'estimem. Estem decidits a servir-lo amb tota la vida.***

Pregueu, oferiu al Senyor fins i tot els vostres moments de diversió. Fins això oferim a nostre Senyor pel papa que ve, com hem ofert la missa tots aquests dies, com hem ofert... fins i tot la respiració⁴.

Mentre esperem plens de fe el resultat del conclave, agraïm a la Santíssima Trinitat els vuit anys de pontificat de Benet XVI, en què ha il·lustrat de manera admirable, amb el seu magisteri, l'Església i el món. No m'aturo a descriure els variats camps en què l'ha exercit; destacaré només com ha invitat tothom -creients i no creients, amb força nova i gran claredat- a redescobrir Déu, Creador i Redemptor del món, que és sobretot Amor, i a valorar la criatura humana en la mesura en què està creada a imatge de Déu i, per tant, és digna de tot respecte. Ha posat en relleu com la fe i la raó, lluny d'oposar-se una a l'altra, poden cooperar juntes a un major coneixement de Déu i a una comprensió més profunda de l'home. Ha mostrat com és possible caminar cap a l'amistat divina, destacant el sentit profund de l'adoració a Jesucrist, Déu i Home vertader, realment present en la Sagrada Eucaristia. Ha

¹Is 55, 8-9.

²Jo 14, 18 i 16.

³Mt 16, 18.

⁴Sant Josepmaria, *Notes d'una reunió familiar*, 26-X-1958.

impulsat amb decisió l'ecumenisme, amb la mirada posada en l'anhelada unió dels cristians. Ha indicat les vies per a la veritable renovació de l'Església, seguint les línies traçades pel concili Vaticà II en continuïtat fidel amb la Tradició i el Magisteri de l'Església al llarg dels segles.

Per això, i per molts altres serveis que no és possible esmentar ara, els cristians -també els altres homes i dones de bona voluntat- hem adquirit un deute de gratitud amb Benet XVI, un deute que només és possible pagar pregant per la seva persona i intencions, corresponent al que ell ha assegurat que farà per nosaltres. Penso que, ara mateix, ens fem càrrec que l'hem estimat molt i desitgem continuar així: perquè només amb amor es paga la paternitat fidel amb què ens ha cuidat. Aprofitem aquestes circumstàncies per preguntar-nos: ¿visc cada dia la jaculatòria *omnes cum Petro ad Iesum per Mariam*? Amb quina força i atenció reso l'oració dels Precs pel papa?

Al fil dels suggeriments de la Carta apostòlica *Porta fidei*, avancem en la consideració dels articles del Credo en aquest Any de la Fe. Us convido a aprofundir en una altra de les veritats que confessem cada diumenge. Després de manifestar la nostra fe en l'Encarnació, se'ns impulsa a recordar la Passió, Mort i Sepultura de Nostre Senyor Jesús: fets històrics realment succeïts en un lloc i en un temps determinats, tal i com certifiquen no només els evangelis, sinó moltes altres fonts. Alhora, aquests esdeveniments autèntics, pel seu significat i els seus efectes, sobrepassen les meres coordenades històriques, ja que es tracta d'esdeveniments salvífics, és a dir, portadors de la salvació operada pel Redemptor.

La Passió i Mort del Senyor, i la seva Resurrecció, profetitzades en l'Antic Testament, enclouen una finalitat i un sentit sobrenatural únics. No va ser un home qualsevol, sinó el Fill de Déu fet home, el Verb encarnat, que es va immolar a la Creu per tots, en expiació dels nostres pecats. I aquest únic sacrifici de reconciliació es fa present en els nostres altars, de manera sacramental, cada vegada que se celebra la santa missa: amb quina pietat diària hem de celebrar o participar en el Sant Sacrifici!

Meditem amb calma el Credo. L'anomenat "Símbol dels Apòstols", que es pot recitar especialment durant la Quaresma, afirma que Nostre Senyor Jesucrist *patí sota el poder de Ponç Pilat, fou crucificat, mort i sepultat, davallà als inferns, ressuscità el tercer dia d'entre els morts*⁵. El mateix -amb lleugeres variants- ensenya el símbol de fe que habitualment es diu a la missa, seguint la formulació dels primers Concilis ecumènics. El Catecisme de l'Església Catòlica ensenya que «la mort violenta de Jesús no va ser fruit de l'atzar dintre d'un concurs desgraciat de circumstàncies. Pertany al misteri del disseny de Déu, com sant Pere ho explica als jueus de Jerusalem i des del seu primer discurs de Pentecosta: "Va ser lliurat segons el disseny determinat de la presciència de Déu" (Ac 2, 23)⁶.

Ho havia advertit abans el mateix Jesús: *El Pare m'estima, perquè dono la vida i després la recobro. Ningú no me la pren, sóc jo qui la dono lliurement. Tinc poder de donar-la i tinc poder de recobrar-la; aquest és el manament que he rebut del meu Pare*⁷. D'aquesta manera, ***l'abisme de malícia, que el pecat porta en si mateix, ha estat salvat per una Caritat infinita. Déu no abandona els homes(...). Aquest foc, aquest desig de complir el decret salvador de Déu Pare, emplena tota la vida de Crist, des del seu mateix naixement a Betlem. Durant tots els tres anys que els deixebles convisqueren amb Ell, senten que repeteix incansablement que el seu aliment és fer la voluntat d'Aquell que l'envia*** (cf. Jn 4, 34). ***Fins que a mitja tarda del primer Divendres Sant, es concloué la seva immolació. Inclinant el cap, va lliurar l'esperit*** (Jn 19, 30). ***Amb aquests mots, l'apòstol Sant***

⁵Missal Romà, Símbol apostòlic.

⁶Catecisme de l'Església Catòlica, n. 599.

⁷Jn 10, 17-18.

Joan ens descriu la mort de Crist: Jesús, sota el pes de la Creu amb totes les culpes dels homes, mor per la força i per la vilesa dels nostres pecats⁸.

Quin agraïment hem de tenir a nostre Senyor, per l'amor incommensurable que ens ha demostrat! Lliurement i per amor ha ofert el sacrifici de la seva vida, no només per la humanitat presa en el seu conjunt, sinó per cadascuna, per cada un de nosaltres, com exposa sant Pau: *dilexit me et tradidit seipsum pro me*⁹, em va estimar i es va lliurar a si mateix a la mort per mi. Més encara. Amb expressió forta, el mateix Apòstol apunta el sùmmum de l'amor redemptor de Jesucrist, en afirmar: *Al qui no havia experimentat el pecat, Déu, per nosaltres, li va carregar el pecat, perquè gràcies a ell experimentéssim la seva justícia salvadora*¹⁰.

A aquest propòsit, deia Benet XVI en una audiència: **que meravellós i, alhora, sorprenent és aquest misteri! Mai no podem meditar prou aquesta realitat. Jesús, malgrat la seva condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu com a propietat exclusiva, no va voler utilitzar la seva naturalesa divina, la seva dignitat gloriosa i el seu poder, com a instrument de triomf i signe de distància respecte a nosaltres. Al contrari, "es va despullar del seu rang", assumint la miserable i feble condició humana¹¹.**

«Segons el seu disseny de salvació -ensenya el Catecisme de l'Església Catòlica-, Déu va disposar que el seu Fill no solament "morís pels nostres pecats"(1Co 15, 3), sinó també "tastés" la mort, és a dir, conegués l'estat de mort, l'estat de separació entre l'ànima i el cos, durant el temps comprès entre el moment d'expirar a la creu i el moment de ressuscitar»¹². Així palesà, amb major evidència encara, la realitat de la mort de Jesús i l'extensió de la bona nova de la salvació a les ànimes que es trobaven al "xeol" o "infern", així anomena l'Escriptura l'estat en què es trobaven tots els difunts, privats de la visió de Déu perquè encara no s'havia dut a terme la Redempció. Però aquest "descens" de Crist va tenir efectes desiguals: «Jesús no va baixar als inferns per alliberar els condemnats ni per destruir l'infern de la condemna, sinó per deslliurar els justos que l'havien precedit»¹³: una mostra més de la justícia i la misericòrdia de Déu, que hem de valorar i agrair.

S'acosta la Setmana Santa; cerquem treure aplicacions personals de les escenes que la litúrgia ens mou a considerar. ***Mèditem sobre el Senyor ferit de cap a peus per amor nostre***¹⁴, convidava sant Josepmaria. Aturem-nos sense pressa en els últims moments del pas de Nostre Senyor per la terra. Perquè ***a la tragèdia de la Passió es consuma la nostra pròpia vida i la història humana entera. La Setmana Santa no es pot reduir a un simple record, ja que és la consideració del misteri de Jesucrist, que es prolonga en les nostres ànimes; el cristià està obligat a ser alter Christus, ipse Christus. Un altre Crist, Crist mateix. Tots, pel Baptisme, hem estat constituïts sacerdots de la nostra pròpia existència, a fi d'oferir sacrificis espirituals, agradables a Déu, per Jesucrist, per dur a terme cadascuna de les nostres accions en esperit d'obediència a la voluntat de Déu, perpetuant així la missió del Déu—Home***¹⁵.

Preparem-nos ja per assistir amb profunda devoció a la litúrgia del Tríduum pasqual. Cada un, a més, pot fixar altres maneres concretes per aprofitar millor aquestes jornades. Al costat de les nombroses manifestacions existents de religiositat popular, com les processons, els ritus penitencials,

⁸Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 95.

⁹*Gal 2*, 20.

¹⁰*2Cor 5*, 21.

¹¹Benet XVI, *Discurs en l'audiència general*, 8-IV-2009.

¹²*Catecisme de l'Església Catòlica*, n. 624.

¹³*Ibid.*, núm. 633.

¹⁴Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, n. 95.

¹⁵*Ibid.*, núm. 96.

no oblidem **que hi ha un exercici de pietat, el "via crucis", que durant tot l'any ens ofereix la possibilitat d'imprimir cada vegada més profundament en el nostre esperit el misteri de la Creu, d'avançar amb Crist per aquest camí, configurant així interiorment amb Ell**¹⁶.

Revisquem amb pietat el via crucis durant la quaresma, cadascú de la manera que més l'ajudi: el que és important és meditar amb amor i agraïment la Passió del Senyor. Des de la pregària a Getsemaní fins a la mort i sepultura, els evangelis ens ofereixen abundant matèria per a la pregària personal. També ens poden servir les consideracions dels sants i de molts autors espirituals. Escoltem el suggeriment de sant Josepmaria: *Senyor meu i Déu meu, sota l'esguard amorós de la nostra Mare ens disposem a acompanyar-te pel camí del dolor, que va ser preu del nostre rescat*¹⁷. Atrèvim-nos a dir: *Mare meva, Verge dolorosa, ajuda'm a reviure aquelles hores amargues que el teu Fill volgué passar a la terra, perquè nosaltres, que som fets d'un grapat de fang, visquéssim a la fí in libertatem gloriae filiorum Dei, en la llibertat i la glòria dels fills de Déu*¹⁸.

D'aquesta manera obrirem més i més l'ànima per rebre amb fruit les gràcies que Jesús ens ha portat amb la gloriosa Resurrecció i prepararem el pontificat del pròxim papa. Donem suport amb les nostres pregàries i sacrificis a la tasca dels cardenals reunits en el conclave per elegir el successor de sant Pere, a qui ja estimem amb tota l'ànima: aquesta intenció pot ser clau per a la nostra presència de Déu en el temps de seu vacant.

Necessito afegir, per acabar, que dies enrere vaig fer un ràpid viatge a Vílnius, capital de Lituània, on a més de reunir-me amb els fidels de la Prelatura i amb altres persones, vaig pregar -en dues ocasions físicament i amb constància durant la jornada- davant la imatge de la Mare de Déu de la Porta de l'Aurora, a la qual amb tanta devoció veneren en aquelles terres. Li vaig encomanar especialment el moment actual de l'Església; també vosaltres vau ser molt presents en la meua oració. De retorn a Roma, vaig començar, com tots els anys, el curs de recés espiritual la primera setmana de Quaresma. També durant aquests dies em vaig recordar de tots i de cada un, encomanant les vostres necessitats espirituals i materials, especialment les malaltes i els malalts. Estimeu molt -cuideu-la- la unitat de l'Obra, recorrent a la protecció de sant Josep.

En unió d'oracions i de sacrificis, recolzats en els de Benet XVI, amb tot afecte, us beneeix

El vostre Pare

+Xavier

Roma, 1 març 2013

© Prælatúra Sanctæ Crucis et Operis Dei

¹⁶Benet XVI, *Discurs en l'audiència general*, 4-IV-2007.

¹⁷Sant Josepmaria, *Via Crucis*, pròleg.

¹⁸Ibid.